

Sygn. akt: I C 878/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Lubin, dnia 2 grudnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Maja Rasala-Talaga

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Halczak

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2016r. w Lubinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. B.**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.**

o zadośćuczynienie

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki M. B. kwotę 7.300 zł (siedem tysięcy trzysta złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 02.09.2012r. do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.833,37 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje powódce, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 43,49 zł, tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

V. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 68,03 zł, tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 878/14

UZASADNIENIE

Powódka M. B. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 10.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 02.09.2012r. do dnia zapłaty, zasądzenie od strony pozwanej kwoty 2.000 zł tytułem odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu, ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej za szkody mogące powstać w przyszłości i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż w dniu 23.05.2012r. została poszkodowana w wyniku wypadku drogowego w miejscowości G.. Po zdarzeniu została zaopatrzona i leczona operacyjnie w (...) w L., następnie leczona w poradni chirurgicznej, ortopedycznej i neurologicznej. Odczuwała bóle karku, głowy, prawej ręki. Właściciel pojazdu marki V. nr rej. (...), którym podróżowała jako pasażerka był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Powódka zgłosiła szkodę w dniu 01.08.2012r., strona pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłaciła jej kwotę 2.700 zł tytułem zadośćuczynienia i 100 zł odszkodowania. Pismem z dnia 18.12.2012r. strona

pozwana podtrzymała swoje stanowisko. W ocenie powódki w/w wypłacone kwoty SA nieadekwatne do stopnia jej krzywdy i cierpienia doznanego w wyniku przedmiotowego wypadku.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o odrzucenie pozwu albowiem w momencie wniesienia pozwu nie miała zdolności sądowej i zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Z ostrożności procesowej wniosła o oddalenie powództwa. Zarzuciła, iż powódka nie wykazała skąd wynika roszczenie o zapłatę kwoty 2.000 zł. Nie przedłożyła żadnych rachunków i faktur, które świadczyłyby o kosztach rzeczywiście poniesionych. W ocenie strony pozwanej wypłacona powódce kwota 2.700 zł tytułem zadośćuczynienia i kwota 100 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia jest adekwatna do zakresu doznanej przez powódkę krzywdy.

W ocenie strony pozwanej powódka nie wykazała zasadności swego roszczenia dotyczącego ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki przedmiotowego zdarzenia na przyszłość. Zarzuciła, iż zasadnym byłoby ustalenie takiej odpowiedzialności, gdyby wystąpienie takiej szkody było możliwe w przyszłości, a dochodzone odszkodowanie utrudnione ze względu na prawdopodobny upływ terminu przedawnienia roszczenia. W niniejszej sprawie żadna z tych przesłanek nie zachodzi. Dalej wskazała, że ewentualne odsetki od kwoty zadośćuczynienia powinny być liczone od daty wyrokowania.

Pismem z dnia 16.09.2014r. powódka sprecyzowała stronę pozwaną wskazując, iż jest nią Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W..

Postanowieniem z dnia 04.09.2015r. Sąd Rejonowy w Lubinie oznaczył stronę pozwaną jako Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W..

Pismem z dnia 16.05.2016r. powódka wskazała, iż dochodzi kwoty 12.000 zł z odsetkami od dnia 02.09.2012r. tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 444 k.c. i art. 445 k.c.

Na rozprawie w dniu 19.05.2016r. pełnomocnik powódki cofnął w/w oświadczenie w piśmie z dnia 16.05.2016r. i wskazał, iż wnosi jak w pozwie 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia i 2.000 zł tytułem odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23.05.2012r. powódka M. B. została poszkodowana w wyniku wypadku drogowego na drodze M. – G.. Właściciel pojazdu marki V. nr rej. (...), którym podróżowała jako pasażerka był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Powódka siedziała z tyłu po stronie prawej, zasłoniła głowę rękoma, stłuczoną tylną szybą samochodu doznała rany grzbietu ręki prawej i urazu kręgosłupa szyjnego. W chwili zdarzenia powódka miała 16 lat. Po zdarzeniu została zaopatrzona i leczona operacyjnie w (...) w L., następnie leczona w poradni chirurgicznej, ortopedycznej i neurologicznej. Odczuwała bóle karku, głowy, prawej ręki.

Dowód:

- pismo (...) z 07 września 2012 roku i 18 grudnia 2012 roku k. 5-6,
- opinia lekarskiej z 24 sierpnia 2012 roku k. 7-8,
- wydruk zdjęcia k. 9,
- karta informacyjna leczenia szpitalnego z 29 maja 2012 roku k. 10,
- historia choroby k. 13-16,
- skierowanie do poradni specjalistycznej z 15 czerwca 2012 roku k. 17,

- historia choroby z poradni neurologicznej k. 18,
- informacja dla lekarza oraz recepty k. 19,
- notatka urzędowa z 23 maja 2012 roku k. 20-21,
- akta szkody nr (...), k. 54,
- zeznania powódki M. B., k. 166,

Powódka w dniu 01.08.2012r. zgłosiła szkodę stronie pozwanej. Strona pozwana decyzją z dnia 07.09.2012r. uznała swoją odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie i przyznała zadośćuczynienie w wysokości 2.700,00 zł w związku z doznanymi przez powódkę w wyniku wypadku z dnia 23.05.2012r. obrażeniami ciała i kwotę 100,00 zł na koszty leczenia. W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana ustaliła 3 %-owy stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu u powódki. Pismem z dnia 18.12.2012r. strona pozwana podtrzymała swoje stanowisko.

Dowód:

- akta szkody nr 1029359 , k. 54,

Powódka w chwili zdarzenia miała 16 lat, miała plany, żeby zostać fryzjerką. Po zdarzeniu boi się jeździć samochodem, do dzisiaj. W szpitalu była przez tydzień, następnie miała rehabilitację przez dwa miesiące, leki przeciwbólowe brała kilka dni po wyjściu ze szpitala. Do dzisiaj odczuwa ból prawej dłoni, przy zgięciu skóra jej się napina, że nie może jej dobrze zgiąć. Odczuwa ból ręki przy zmianie pogody, widoczne jest sinienie ręki. Po wyjściu ze szpitala przy wykonywaniu zwykłych czynności życia codziennego musiała korzystać z pomocy osób trzecich. W nocy nie mogła spać, czuła ból. W życiu towarzyskim odczuwa dyskomfort nadal, najpierw z powodu szwów, a obecnie z powodu blizny na ręce. Blizna jest widoczna do dzisiaj na dłoni i palcach. Jest to dla niej krępujące i dokuczliwe także z uwagi na wykonywany zawód fryzjerki, ludzie bowiem często pytają co jej się stało. Nie powróciła do pełnej sprawności fizycznej sprzed wypadku.

Dowód:

- zeznania powódki M. B., k. 166,

W wyniku przedmiotowego wypadku powódka doznała ran szarpanych grzbietu ręki prawej i urazu kręgosłupa szyjnego. Doznała 5% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Istotny dla trwałego uszczerbku na zdrowiu jest szpecący charakter blizn na widocznej, grzbietowej powierzchni ręki, u kobiety wykonującej zawód fryzjerki. Powódka może odczuwać bóle w miejscu urazu, ale będą one z czasem ulegały wycofaniu. Blizna może w przyszłości wymagać leczenia operacyjnego – korekty plastycznej. Może przerastać i tworzyć się bliznowiec. Możliwe jest odzyskanie przez powódkę pełnej sprawności fizycznej.

Dla odzyskania przez powódkę pełnej sprawności fizycznej nie jest konieczne leczenie operacyjne. Blizna nie powoduje ograniczenia sprawności fizycznej powódki.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii W. F., k.89-91,
- opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu chirurgii W. F., k.11-112,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszej sprawie odpowiedzialność strony pozwanej z polisy OC wobec powódki za skutki zdarzenia komunikacyjnego z 24.08.2010r. pozostawała okolicznością bezsporną pomiędzy stronami. Strona pozwana uznała roszczenie powódki w przedmiocie zadośćuczynienia do wysokości wypłaconej jej dotychczas z tego tytułu łącznej kwoty 2.700,00 zł. Natomiast spór dotyczył wysokości należnego zadośćuczynienia, bowiem powódka uważała, że wypłacone jej dotychczas zadośćuczynienie jest zaniżone i nie odpowiada rozmiarowi doznanej przez nią krzywdy.

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o niekwestionowane dokumenty załączone do pozwu oraz znajdujące się w aktach szkodowych, które potwierdziła opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii, a ponadto rozmiary krzywdy Sąd ustalił w oparciu o zeznania powódki.

Odnosząc się do kwestii wysokości należnego powódce zadośćuczynienia, należy mieć na względzie charakter powyższego jednorazowego świadczenia pieniężnego. Na podstawie art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Natomiast zgodnie art. 445 § 1 k.c. w powyższym przypadku sąd może przyznać odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie jest szczególną formą naprawienia niemajątkowej szkody na osobie, czyli krzywdy. Stanowi rekompensatę pieniężną za doznaną krzywdę przejawiającą się ujemnymi przeżyciami związanymi z cierpieniem fizycznym i psychicznym osoby poszkodowanej wynikającym z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Ma na celu ułatwienie przezwyciężenia przez poszkodowanego ujemnych przeżyć psychicznych i przyniesienia mu równowagi emocjonalnej naruszonej przez doznane cierpienia fizyczne i psychiczne. Mimo tego, że obowiązujące przepisy nie wskazują kryteriów jakimi powinien kierować się sąd przy ustalaniu wysokości należnego zadośćuczynienia, to jednak odpowiednie zasady jak i kryteria ustalania wysokości takiego świadczenia pieniężnego zostały ukształtowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego i doktrynie prawa. Biorąc pod uwagę niewymierny i kompensacyjny charakter zadośćuczynienia, należy zaznaczyć, że świadczenie z tytułu zadośćuczynienia nie może stanowić zapłaty symbolicznej, ale musi być pochodną wielkości doznanej krzywdy i przedstawiać dla poszkodowanego ekonomicznie odczuwalną wartość. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z 29 sierpnia 2013 roku, w sprawie I CSK 667/12: „Określając wysokość zadośćuczynienia sąd powinien wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, zwłaszcza okres trwania cierpień fizycznych i psychicznych, ich nasilenie, liczbę i czasookres pobytów w szpitalach, liczbę i stopień inwazyjności ewentualnych zabiegów medycznych, nasilenie i czas trwania ewentualnych dolegliwości bólowych, a nadto trwałość skutków czynu niedozwolonego, wpływ na dotychczasowe życie poszkodowanego, ogólną sprawność fizyczną i psychiczną poszkodowanego oraz prognozy poszkodowanego na przyszłość. Zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny, stąd jego wysokość musi przedstawiać realną, ekonomicznie odczuwalną wartość.” Ponadto w wyroku z 09 listopada 2007 roku, w sprawie V CSK 245/07, Sąd Najwyższy stwierdził, że: „ustalenie wysokości zadośćuczynienia przewidzianego w art. 445 § 1 k.c. wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury.” Decydującym kryterium przy ustalaniu wysokości należnego zadośćuczynienia ma rozmiar doznanej krzywdy i ekonomicznie odczuwalna wartość jednorazowego świadczenia pieniężnego, adekwatna do warunków gospodarki rynkowej (tak właśnie Sąd Najwyższy w wyroku z 08 sierpnia 2012 roku, w sprawie I CSK 2/12).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci niekwestionowanej dokumentacji lekarskiej zawartej w aktach szkody, opinii biegłego sądowego lekarza z zakresu chirurgii oraz przesłuchania powódki wskazuje na to, że powódka wskutek wypadku komunikacyjnego z 23.05.2012r. doznała ran szarpanych grzbietu ręki prawej i urazu kręgosłupa szyjnego. Niewątpliwie doznany przez powódkę uraz wiązał się z dotkliwymi dolegliwościami bólowymi, których największe natężenie miało miejsce bezpośrednio po wypadku i wymagało zażywania leków przeciwbólowych przez powódkę, przy wykonywaniu zwykłych czynności życia codziennego powódka musiała korzystać z pomocy osób trzecich. Leczenie skutków urazu ograniczało sprawność ruchową powódki, będąc źródłem znacznego dyskomfortu. Z przesłuchania powódki wynika, że po zdarzeniu boi się jeździć samochodem, do dzisiaj. W szpitalu była przez

tydzień, następnie miała rehabilitację przez dwa miesiące, leki przeciwbólowe brała kilka dni po wyjściu ze szpitala. Do dzisiaj odczuwa ból prawej dłoni, przy zgięciu skóra jej się napina, że nie może jej dobrze zgiąć. Odczuwa ból ręki przy zmianie pogody, widoczne jest sinienie ręki. Po wyjściu ze szpitala przy wykonywaniu zwykłych czynności życia codziennego musiała korzystać z pomocy osób trzecich. W nocy nie mogła spać, czuła ból. W życiu towarzyskim odczuwa dyskomfort nadal, najpierw z powodu szwów, a obecnie z powodu blizny na ręce. Blizna jest widoczna do dzisiaj na dłoni i palcach. Jest to dla niej krępujące i dokuczliwe także z uwagi na wykonywany zawód fryzjerki, ludzie bowiem często pytają co jej się stało. Nie powróciła do pełnej sprawności fizycznej sprzed wypadku. Rozmiar krzywdy powódki pogłębia wykonywany zawód fryzjerki i widoczne blizny, powodujące u powódki poczucie dyskomfortu i skrepowania.

Sąd rozpoznając powyższą sprawę w zakresie rodzaju obrażeń, uszczerbku na zdrowiu oraz rokowań na przyszłość odnośnie stanu zdrowia powódki oparł się na opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii W. F.. W ocenie Sądu opinia ta została sporządzona rzetelnie i wyczerpująco. Zawierała odpowiedź na pytania zadane przez Sąd i jest w pełni przydatna do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Jak wynika z opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii W. F. powódka w wyniku przedmiotowego zdarzenia doznała 5% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Istotny dla trwałego uszczerbku na zdrowiu jest szpecący charakter blizn na widocznej, grzbietowej powierzchni ręki, u kobiety wykonującej zawód fryzjerki. Powódka może odczuwać bóle w miejscu urazu, ale będą one z czasem ulegały wycofaniu. Blizna może w przyszłości wymagać leczenia operacyjnego – korekty plastycznej. Może przerastać i tworzyć się bliznowiec. Możliwe jest odzyskanie przez powódkę pełnej sprawności fizycznej. Dla odzyskania przez powódkę pełnej sprawności fizycznej nie jest konieczne leczenie operacyjne. Blizna nie powoduje ograniczenia sprawności fizycznej powódki.

Zadośćuczynienie winno pozostawać w zależności od intensywności cierpień doznanych przez powódkę, czasu ich trwania, ujemnych skutków zdrowotnych, jakie powódka będzie musiała znosić w przyszłości. Ponadto należy podkreślić, że suma zadośćuczynienia powinna przedstawiać dla poszkodowanego ekonomicznie odczuwalną wartość, z drugiej zaś strony nie może prowadzić do jego bezpodstawnego wzbogacenia. Wysokość zadośćuczynienia powinna być zatem – przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego – utrzymana w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

W tym miejscu należy z całą stanowczością zaznaczyć, że wysokość trwałego uszczerbku na zdrowiu jest tylko jedną z przesłanek rozmiaru krzywdy i to nie decydującą, zaś na rozmiar doznanej krzywdy mają wpływ również inne przesłanki, w tym rodzaj obrażeń ciała po wypadku, charakter doznanego urazu, długotrwałość leczenia, stopień natężenia dolegliwości bólowych, wystąpienie uszczerbku na zdrowiu i ujemny wpływ urazu na sytuację życiową osoby poszkodowanej.

Mając na uwadze powyższe wskazówki Sąd ustalając wysokość należnego powódce zadośćuczynienia uwzględnił okoliczność, że powódka przez dwa miesiące chodziła na rehabilitację, musiała korzystać z pomocy osób trzecich przy wykonywaniu zwykłych czynności życia codziennego, w wyniku zdarzenia doznała również dolegliwości związanych ze stanem psychicznym w postaci lęków przed jazdą samochodem. Powódka do dzisiaj odczuwa ból prawej dłoni, przy zgięciu skóra jej się napina, że nie może jej dobrze zgiąć. Odczuwa ból ręki przy zmianie pogody, widoczne jest sinienie ręki. Do dziś odczuwa dyskomfort psychiczny z uwagi na szpecący charakter blizn na widocznej, grzbietowej powierzchni ręki, zwłaszcza, iż wykonuje zawód fryzjerki, gdzie ręce są stale widoczne. Zauważyć należy także, iż powódka w chwili zdarzenia miała 16 lat.

Po dokonaniu analizy całokształtu okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu powyższych przesłanek, Sąd uznał, na podstawie art. 445 § 1 k.c., że rozmiar doznanej przez powódkę krzywdy uzasadnia przyznanie jednorazowego świadczenia pieniężnego z tytułu zadośćuczynienia w łącznej wysokości 10.000, zł. Biorąc pod uwagę, że dotychczas została już spełniona część świadczenia z tego tytułu w wysokości 2.700,00 zł, Sąd zasądził od strony pozwanej dalszą kwotę 7.300,00 zł, uwzględniając roszczenie objęte żądaniem pozwu w punkcie I wyroku.

Odsetki ustawowe za opóźnienie zostały zasądzone na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. od dnia 02.09.2012r. do dnia zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu. Sąd uznał, że strona pozwana jako profesjonalista, winna dokonać, w oparciu o zebrane dane i doświadczenie w podobnych sprawach, prawidłowej oceny żądania powódki i przyznać jej świadczenie w terminie 30 dni od zgłoszenia szkody, a zatem jeśli zgłoszenie nastąpiło 01.08.2012r., to od dnia 02.09.2012r. strona pozwana pozostawała w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia.

Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie w punkcie II wyroku, czyli ponad kwotę zasądzoną w punkcie I wyroku albowiem powódka żądała 10.000 zł zadośćuczynienia, w ocenie Sądu zaś łącznie z wypłaconą kwotą tytułem zadośćuczynienia w wyniku przedmiotowego wypadku należało się powódce zadośćuczynienie w wysokości 10.000 zł. Sąd oddalił również roszczenie co do zasądzenia kwoty 2.000 zł tytułem odszkodowania za doznany uszczerbek na zdrowiu albowiem roszczenia tego powódka w żaden sposób nie wykazała. Nie przedłożyła żadnych rachunków i faktur, które świadczyłyby o kosztach rzeczywiście poniesionych. Sąd oddalił również roszczenie co do ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki tego zdarzenia mogące powstać w przyszłości. Jak wynika bowiem z opinii biegłego z zakresu chirurgii W. F. powódka może odczuwać bóle w miejscu urazu, ale będą one z czasem ulegały wycofaniu. Blizna może w przyszłości wymagać leczenia operacyjnego – korekty plastycznej. Może przerastać i tworzyć się bliznowiec. Możliwe jest odzyskanie przez powódkę pełnej sprawności fizycznej. Dla odzyskania przez powódkę pełnej sprawności fizycznej nie jest konieczne leczenie operacyjne. Blizna nie powoduje ograniczenia sprawności fizycznej powódki. Ponadto jak słusznie zauważyła strona pozwana zasadnym byłoby ustalenie takiej odpowiedzialności, gdyby wystąpienie takiej szkody było możliwe w przyszłości, a dochodzone odszkodowanie utrudnione ze względu na prawdopodobny upływ terminu przedawnienia roszczenia. W niniejszej sprawie żadna z tych przesłanek nie zachodzi.

Rozstrzygnięcie Sądu w przedmiocie kosztów procesu zapadło w punkcie III wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powódka wygrała proces w 61 %. Powódka poniosła łącznie koszty 3.400 zł, zaś strona pozwana 617,00 zł, po stosunkowym rozdzieleniu kosztów strona pozwana obowiązana jest zwrócić powódce koszty procesu w wysokości 1.833,37 zł, o czym Sąd orzekł w punkcie III wyroku.

Natomiast w zakresie brakujących kosztów procesu z tytułu części wynagrodzenia biegłego sądowego, Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, stosownie do rozstrzygnięcia w sprawie, nakazał powódce, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 43,49 zł, zaś stronie pozwanej kwotę 68,03 zł, o czym orzekł w punkcie V wyroku.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.